

Comentariu - Floare albastra de Mihai Eminescu

Poezia a aparut la 1 aprilie 1873 in Convorbiri literare.

Aparent numai, in joc sagalnic al iubirii, poezia are un substrat grav, anuntand inca de pe acum, poemul Luceafarul. in aceasta mica piesa lirica se confunda doua moduri diferite de a concepe viata.

Discursul liric, scris sub forma unui dialog intre poet si iubita sa, arata distanta enorma dintre modul de a concepe viata al fetei, pentru care viata inseamna bucurie, iubire si al poetului pentru care viata inseamna cunoastere, aspiratie spre absolut. Este vorba in fond de eterna oscilatie a omului intre materie si spirit, idee si instinct. Aceasta contradictie apare inca din primele versuri prin reprosul fetei, adresat poetului:

Iar te-ai cufundat in stele
si in nori si-n ceruri nalte ?

Versurile definesc ruperea de realitate a tanarului, preocuparea pentru spirit, pentru abstractiuni. Treptat se contureaza profilul moral, intelectual al omului superior, deprins de bucuriile simple ale vietii.

Epitetele folosite de poet dobandesc valoare de simbol: campiile Asire sugereaza cultura vasta, intunecata mare sugereaza tainele genezei, piramidele-nvechite sugereaza eternitatea creatiei umane.

Chemarea fetei exprima in fond cea mai irezistibila chemare a vietii, care apare in drumul creatorului, al omului superior, obsedat de absolut.

Fata-l cheama pe poet intr-un univers natural, definit prin toate elementele peisajului eminescian: codrul de verdeata, izvoare plang in vale, trestia cea lina, balta cea senina.

In acest cadru natural are loc un joc erotic imaginar; ca si in alte piese lirice, totul este proiectat in planul visului, al posibilului, al imaginarului, prin verbe la viitor: vom sedea, voi fi rosie, te-ai tine, voi cerca, mi-i spune-atunci.

si de-a soarelui caldura
Voi fi rosie ca marul,
Mi-oi desface de-aur parul
Sa-ti astup cu dansul gura.

Ultima parte cuprinde raspunsul tarziu al poetului, care isi exprima regretul de a nu fi raspuns chemarilor vietii, al iubirii.

Aceasta poezie exprima inaintea poemului Luceafarul incompatibilitatea dintre omul de geniu si

oamenii obisnuiti, dintre contingent si transcendent:

si te-ai dus, dulce minune,
si-a murit iubirea noastra-
Floare-albastra ! floare-albastra!
Totusi este trist in lume!

Poetul foloseste un limbaj familiar, expresii, cuvinte, locutiuni populare: de mi-i da o sarutare, s-
apoi cine treaba are; forme de viitor popular: de mi-i da, te-ai tine, voi cerca.

Marea majoritate a epitetelor sunt ornante: prapastia mareata, trestia cea lina.

Cuvantul dulce este folosit cu diferite functii gramaticale (adjectiv, adverb) si stilistice: dulce
minune, dulce floare, dulce netezindu-mi parul.

Contrastul dintre cele doua moduri de a intelege viata este redat si la nivel lexical si stilistic: tot
ceea ce defineste domeniul de cuprindere al poetului sugereaza spiritualul: ceruri nalte, intunecata
mare; tot ceea ce defineste modul de intelegere a fetei sugereaza realitatea vietii.

Poezia depaseste limitele unei poezii de dragoste, implicand conditia omului de geniu.

Eminescu prelucreaza intr-un mod personal motivul florii albastre, frecvent in lirica romantica
germana (Novais, HÃ¶lderling).